

(ร่าง)

กรอบการเจรจาของประเทศไทยสำหรับการเจรจา

การประชุมรัฐภาคีกรอบอนุสัญญาสหประชาชาติว่าด้วยการเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศ สมัยที่ ๑๖
และการประชุมรัฐภาคีพิธีสารเกียวโต สมัยที่ ๖

๑. โอบอ้อมใจจริง

ประเทศไทยเป็นประเทศกำลังพัฒนาที่มีรายได้ปานกลาง ที่ได้รับผลกระทบจากการเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศ และจำเป็นต้องเปิดกว้างทางเศรษฐกิจเพื่อพัฒนาเศรษฐกิจของสังคม โดยเฉพาะการขจัดปัญหาความยากจนเพื่อให้สามารถบรรลุเป้าหมายการพัฒนาที่ยั่งยืน ตามแนวทางเศรษฐกิจพอเพียง

ประเทศไทยได้ให้ร่วมมือกับประชาคมระหว่างประเทศในการจัดการกับปัญหาการเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศโดยได้มีนโยบาย แผน และมาตรการต่างๆ เพื่อส่งเสริมการดำเนินการภายในประเทศโดยสมัครใจ เพื่อลดการปล่อยก๊าซเรือนกระจกสู่ชั้นบรรยากาศ และการปรับตัวต่อผลกระทบจากปัญหาดังกล่าวอย่างต่อเนื่อง

ประเทศไทยเห็นว่าข้อมูลทางวิทยาศาสตร์ที่ปรากฏในรายงานสถานการณ์การเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศ ฉบับที่ ๔ (Fourth Assessment Report – AR4) ของคณะกรรมการระหว่างรัฐบาลว่าด้วยการเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศ (Intergovernmental Panel on Climate Change – IPCC) สามารถเป็นพื้นฐานสำหรับการดำเนินงานของประชาคมโลกเพื่อจัดการกับปัญหาการเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศ

๒. กรอบการเจรจา

ในฐานะรัฐภาคีของกรอบอนุสัญญาสหประชาชาติว่าด้วยการเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศ (UNFCCC) และพิธีสารเกียวโต ประเทศไทยสนับสนุนการเจรจาที่กำลังดำเนินอยู่ภายใต้กรอบอนุสัญญาฯ และพิธีสารเกียวโต โดยจะเข้าร่วมเจรจาทุกภาคีโดยสุจริตใจ (Good faith) ในกระบวนการของสหประชาชาติ และจะคำนึงถึงผลประโยชน์ของชาติ ภายใต้กรอบการเจรจา ดังนี้

๑. มุ่งหวังให้รัฐภาคีกรอบอนุสัญญา UNFCCC ดำเนินงานตามพันธกรณี เพื่อที่จะบรรลุวัตถุประสงค์ของกรอบอนุสัญญาฯ และพิธีสารเกียวโต สนับสนุนให้กระบวนการเจรจابرลุข้อตกลงที่มีผลผูกพันทางกฎหมาย (Legally-binding agreement) เพื่อยกระดับการดำเนินการ ซึ่งจะทำให้สามารถรักษาระบบการผลิตอาหารและการเกษตร เพื่อไม่ให้โลกตกอยู่ในภาวะอันตราย ที่ระบบนิเวศไม่สามารถกลับคืนมาได้

๒. ยืนยันหลักการสำคัญ คือ ความรับผิดชอบร่วมกันในระดับที่แตกต่างกันโดยคำนึงถึงศักยภาพของแต่ละประเทศ (Common but Differentiated Responsibilities and Respective Capabilities) การพัฒนาที่ยั่งยืน (Sustainable Development) การขจัดปัญหาความยากจน (Poverty Eradication) และหลักการสากลอื่นๆ ที่สอดคล้องกับพันธกรณีตามสนธิสัญญาที่ประเทศไทยเป็นภาคี

๓. เรียกร้องให้ประเทศที่พัฒนาแล้วสนับสนุนประเทศกำลังพัฒนาในด้านการเงิน การเสริมสร้าง ถ่ายทอด และพัฒนาขีดความสามารถทางเทคโนโลยี และการเสริมสร้างสมรรถนะของบุคลากร ทั้งในระยะสั้นและระยะยาว เพื่อให้ประเทศกำลังพัฒนาสามารถปรับตัวต่อผลกระทบจากการเปลี่ยนแปลงสภาพภูมิอากาศ และสามารถดำเนินการลดการปล่อยก๊าซเรือนกระจกที่เหมาะสมด้วยความสมัครใจโดยอยู่บนพื้นฐานความสามารถและสถานการณ์ของแต่ละประเทศ ได้อย่างมีประสิทธิภาพ

๔. เน้นย้ำพันธกรณีของประเทศพัฒนาแล้วที่จะต้องลดการปล่อยก๊าซเรือนกระจกอย่างมีนัยสำคัญ (Deep emissions cut) โดยให้ยอมรับพันธกรณีเพิ่มเติมที่มีผลผูกพันทางกฎหมาย (Legally binding commitments) และยึดหลักความรับผิดชอบของการปล่อยก๊าซเรือนกระจกในอดีต (Historical Responsibility) ทั้งนี้ ไม่ปิดกั้นการส่งเสริมการลดการปล่อยก๊าซเรือนกระจกโดยใช้กลไกตลาด

๕. สนับสนุนและเปิดรับข้อเสนอหรือข้อตกลงที่จะช่วยเสริมสร้างขีดความสามารถของประเทศและการสนับสนุนด้านต่าง ๆ เพื่อการกักเก็บคาร์บอน จากการอนุรักษ์ การเพิ่มพื้นที่ป่าไม้ และจัดการป่าไม้อย่างยั่งยืน และจากการดำเนินกิจกรรมอื่นๆที่สอดคล้องกับการพัฒนาอย่างยั่งยืนของประเทศไทย

๖. ภาคเกษตรเป็นทั้งเศรษฐกิจสำคัญและเป็นวิถีชีวิตของคนไทยที่จำเป็นต้องได้รับการปกป้องรักษา อีกทั้งเกี่ยวข้องกับประเด็นความมั่นคงทางอาหารของไทยและของโลก การดำเนินงานใดๆในการลดการปลดปล่อยก๊าซเรือนกระจกจากภาคเกษตร ต้องคำนึงถึงความสำคัญดังกล่าวก่อน

๗. การดำเนินงานหรือข้อเจรจาใดๆ เกี่ยวกับการใช้ประโยชน์ที่ดิน การเปลี่ยนแปลงการใช้ประโยชน์ที่ดินและป่าไม้ ต้องคำนึงถึงบริการทางระบบนิเวศ (Ecosystem services) ของที่ดิน ป่าไม้และพื้นที่ชุ่มน้ำด้วย

ทั้งนี้ หากมีข้อเจรจาใดที่นอกเหนือจากกรอบการเจรจານี้ และไม่มีผลผูกพันทางกฎหมาย (Legally binding) ต่อประเทศไทย ให้เป็นดุลยพินิจของหัวหน้าคณะเจรจาตามที่ได้รับการแต่งตั้งจากคณะรัฐมนตรี